

Дѣдо Груйчо отъ Върбовка

Казватъ, че който носи обичка на ухото си, билъ многокъсметлия. Каквато работа залови, тече му като въ улей работата. Дяволътъ, ако го срещне, отбива се отъ пжтя. Тръгне ли за снопи, колата му не се прекатурятъ. Вѣтъръ работа. Я вижте дѣдо Груйчо отъ Върбовка. Шейсетъ години носи на лѣвото си ухо една жълта обичка, а сега лежи въ тюрмето. Тѣй е то, когато кокошка пѣе въ една кжща, а пѣтела на пѣй.

Ала ще попитате, какъ стана тѣй, че добриятъ старецъ лежи запрѣнъ. Ей какъ стана.

Живѣе си дѣдо Груйчо въ една кжщурка съ сламенъ покривъ покрита, за да не го мокри дъжда. Живѣе съ него и стопанката му баба Груйка. Има, да речемъ, дѣдо Груйчо две три нивки и тѣ му раждатъ жито. Има си още две даначета, които теглятъ колата, има си и седемъ овчици въ кошарата. Ходи си дѣдо Груйчо отвънъ на полето, оре, пръска сѣме, жъне, прибира житото и меле брашънце. Храни си бабичката. Всѣка вечеръ, когато се връща отъ кѣра, той носи торбичката пълна: кога круши ще събере, кога омекнали почернѣли дрѣнки отъ стария дрѣнъ надъ Кралъ-бунарската чешма, кога диво грозде отъ Мързяновия долъ.

Баба Груйка яде ли, яде.